

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 4Co/36/2022  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118311273  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:6118311273.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a členov senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobkyne: C. J., C. XX, J.O., nar. XX.XX.XXXX, zastúpená: LEGAL POINT s.r.o., Nemocničná 979, Považská Bystrica, proti žalovanému: VSD, s.r.o., Trebišovská 3, Bratislava, IČO: 35 814 560, zastúpený BG Partners, s.r.o., Jakubovo námestie 1, Bratislava, o zaplatenie 650,02 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 19. októbra 2021 č.k. 26C 56/2018-454 takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

### odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia v sume 650,02 Eur a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v plnom rozsahu, s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Vychádzal zo skutkového vymedzenia žaloby žalobkyňou tým, že je vlastníčkou nehnuteľnosti - bytu č. XX, ktorý sa nachádza vo vchode č. XX, bytového domu so súpisným číslom XXXX, druh stavby: bytový dom, postavený na pozemku s parcelným číslom Q.-T. XXXX/XX, o výmere 680 m<sup>2</sup>, v katastrálnom území T. E., obec J. - C..Č.. T. E.. Správu bytového domu, v ktorom sa nachádza aj byt vlastnený žalobcom, vykonáva žalovaný. Reklamovala služby žalovaného, nakoľko v približne od roku 2006 mala pretrvávajúce problémy s vykurovaním svojho bytu. Žalovaný si svoju povinnosť zabezpečiť dodávku tepla v potrebnej kvalite a rozpočítavať náklady na teplo podľa pravidiel rozpočítavania neplnil, pričom vyúčtovania nákladov na dodávku tepla nezodpovedali skutočnej spotrebe tepla žalobcom. Opakovane reklamovala vyúčtovania predložené žalovaným a odmietla uhradiť rozdiel, na ktorý žalovaný nemal nárok. V súčasnosti sa na Okresnom súde Bratislava IV vedú dve súdne konania, ktorých predmetom je práve zaplatenie neuhradenie rozdielu vo vyúčtovaní tepla. V oboch konaniach je žalovaný právne zastúpený. Žalovaný následne „doťažil“ vlastnícke konto žalobcu o sumu 650,02 Eur pozostávajúcu z trov právneho zastupovania žalovaného v týchto súdnych konaniach. Žalobkyňa uviedla, že svoj nárok voči žalovanému si uplatňuje na základe skutočnosti, že pri získaní týchto finančných prostriedkov od nej, žalovaný nepostupoval v súlade so zákonom, resp. v súlade so zmluvou o výkone správy. Zrážky, ktoré žalovaný vykonával v neprospech žalobkyne a o ktoré krátil jednotlivé zálohové platby, vykonával výlučne bez tohto, aby mal na takýto postup súhlas vlastníkov, a teda, že by konal v ich mene. Nesúhlasila ani s tvrdením žalovaného, podľa ktorého žiadnym spôsobom nepreukázala, že by sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. Podľa žalobkyne doťažením platieb na jej konto sa jej vytvára dlh na platbách za užívanie bytu. Aj keď z jej strany nedochádzalo k úhradám za doťaženie, ale

žalovaný započítaval zálohové platby ňou uhrádzané na úhrady za doťaženie. Tým, že platby žalobkyne takýmto spôsobom započítaval, bola neustálym dlžníkom žalovaného na zálohových platbách.

3. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vedenom pod sp.zn. 30Up/480/2018 vydal platobný rozkaz, v ktorom zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom. Proti tomuto platobnému rozkazu podal žalovaný odpor, v ktorom uviedol, že so žalobou žalobcu nesúhlasil a žiadal ju zamietnuť.

4. V odpore proti platobnému rozkazu žalovaný namietol nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v tomto konaní. Poukázal na skutočnosť, že ako právnická osoba vykonáva pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov na ulici C. XX, XX, XX E. J. na Zákľade zmluvy o výkone správy zo dňa 25.4.2013 obstarávateľské služby spojené so správou nehnuteľností. Namietal skutočnosť, že predmet sporu určený žalobkyňou nemá žiadny hmotnoprávny vzťah so žalovaným, že nemá žiadnu povinnosť vrátiť žalobkyňu akékoľvek peňažné prostriedky a nikdy žiadne peňažné prostriedky od nej nezískal. Okrem námietky nedostatku pasívnej vecnej legitímácie poukázal žalovaný aj na skutočnosť, že žalobkyňa riadne nepreukázala, že by sa na jej úkor bezdôvodne obohatil a nepreukázala ani výšku takéhoto obohatenia. Žalobkyňa nikdy náklady na vymáhanie, ktoré považuje za bezdôvodné obohatenia a ktorých vrátenia sa prostredníctvom svojej žaloby domáha, v skutočnosti nikdy nezaplatila.

5. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 28.03.2019, č.k. 26C/56/2018-211 žalobu žalobkyne zamietol.

6. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací uznesením č.k. 4Co/251/2019-297 zo dňa 31.7.2020 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie z dôvodu, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite v zmysle ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) neodôvodnil a nevysporiadal sa v ňom s podstatnými skutočnosťami rozhodujúcimi pre vydanie rozhodnutia. Predovšetkým sa nevysporiadal dostatočne so žalobným nárokom žalobkyne, či u nej došlo, ako uvádza k duplicitnému doučtovaniu a započítaniu sumy predstavujúcej výšku trov právneho zastúpenia v predmetných súdnych konaniach, čo žalovaný nerozporoval, naopak sám potvrdil, že tieto doťažoval do konta žalovanej na základe rozhodnutia so súhlasom vlastníkov bytov a nebytových priestorov predmetného bytového domu, resp. ich súhlasu, ktorého udelenie nepreukázal a žalobkyňa jeho tvrdenie o poskytnutí takéhoto súhlasu rozporovala, Ak došlo k duplicitnému doučtovaniu, a teda zahrnutiu sumy vo výške uvedených trov právneho zastúpenia, či boli žalobkyňou uhradené, teda, či došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a na koho úkor, ak by boli uhradené, kde táto suma bola zahrnutá, či v prospech žalovaného ako správcu alebo do majetku vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorá skutočnosť je rozhodujúca pre posúdenie pasívnej legitímácie, ktorú žalovaný namietal a s ktorou sa súd prvej inštancie tiež nevysporiadal. Nebolo je zrejmé, na základe čoho akými úvahami dospel súd prvej inštancie k záveru, že zo strany žalovanej nikdy nedošlo k úhrade trov právneho zastúpenia, žalovaný od nej nikdy žiadnu takúto úhradu neprijal, k naplneniu skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia, na základe čoho žalobu žalobkyne bez presvedčivého odôvodnenia svojho rozhodnutia zamietol a nevysporiadal sa s tvrdeniami sporových strán, nimi predloženými dôkazmi, ktoré vo svojom rozhodnutí jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach dôkladne nevyhodnotil, tak ako to predpokladá ust. § 191 ods. 1 CSP.

7. Súd prvej inštancie následne vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov tvoriacich obsah spisu a zistil, že žalobkyňa je vlastníkom bytu č. XX, ktorý sa nachádza v bytovom dome na C. A. Č.. XX. Žalovaný na základe Zmluvy o výkone správy zo dňa 25.4.2013 vykonáva správu bytového domu na C. XX, XX, XX E. J.. Z vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu za obdobie od 1.1.2017 do 31.12.2017 zistil, že žalovaný zahrnul do týchto nákladov aj trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 650,02 Eur. Celkové platby uhradené žalobcom predstavovali sumu 2.211,84 Eur, celkové náklady spojené s užívaním bytu žalobcu (bez doučtovaných trov právneho zastúpenia) predstavovali sumu 2.709,32 Eur. Rovnako aj z ostatných listinných dokladov (informácií o platbách a predpisoch pre vlastníka) vyplýva, že žalobca doučtované trovy právneho zastúpenia žalovanému nikdy neuhradil. Z ďalších listinných dôkazov (informácie o preúčtovaní poplatkov súvisiacich s nákladmi na vymáhanie nedoplatkov - súdnymi spormi zo dňa 12.12.2018, ako aj zo zhodných skutkových tvrdení strán sporu vyplýva, že žalovaný od účtovania nákladov na právne zastúpenie upustil a tieto sa už ako záporná položka na jednotlivých kontách vlastníkov nenachádzajú.

8. Po právnej stránke vec posúdil podľa ustanovení § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“).

9. Konštatoval, že podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný (§ 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Závazkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia zákonných predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Pre záver o dôvodnosti nároku uplatňovaného žalobcom voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu (ako jednej z foriem bezdôvodného obohatenia upravenej v § 454 Občianskeho zákonníka) bolo treba, aby žalobca preukázal, že medzi ním a žalovaným právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol t. j., aby preukázal, že žalovaný (v akej konkrétnej výške) bezdôvodné obohatenie získal, že mu (v akej konkrétnej výške) vznikla majetková ujma ako aj príčinnú súvislosť medzi získaním bezdôvodného obohatenia a vznikom majetkovej ujmy.

10. Podľa skutkových tvrdení žalujúcej strany, žalovaný sa mal na úkor žalobkyne obohatiť zrazením sumy 650,02 Eur z jej vlastníckeho konta. Táto suma predstavovala trovy právneho zastúpenia žalovaného v sporoch, v ktorých ako správca bytového domu na C. A. Č. XX, XX S. XX E. J. v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v tomto dome vymáha od žalobkyne úhrady na platbách za služby spojené s užívaním bytu. Z listinných dokladov, a to vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu, ako aj informácie o platbách a predpisoch pre vlastníka, v ktorých žalovaný účtuje predpísané a poskytnuté úhrady od jednotlivých vlastníkov, mal za zrejmé, že žalobkyňa nikdy žalovaným vyúčtované trovy právneho zastúpenia neuhradila. Žalovaný zároveň nikdy nezapočítal na úhradu týchto trov právneho zastúpenia akékoľvek platby od žalobkyne a tieto účtoval (zaťažoval nimi vlastnícke konto žalobkyne) až do vyhotovenia zúčtovania predpísaných a poskytnutých úhrad k 31.12.2018, v ktorých už túto sumu ako jednu z položiek dokonca vôbec neuvádza. Samotným zúčtovaním platieb k vzniku majetkovej ujmy na strane žalobkyne podľa súdu prvej inštancie prísť nemohlo, táto by nastala až v takom prípade, ak by žalovaným účtovanú položku trov právneho zastúpenia skutočne uhradila, k čomu však nedošlo. Žalujúca strana sa teda podľa neho domáhala vydania plnenia, ktoré však v skutočnosti nikdy neposkytla. Uviedol, že nakoľko zo strany žalovanej nedošlo nikdy k úhrade trov právneho zastúpenia, žalovaný od nej nikdy žiadnu takúto úhradu neprijal, k naplneniu skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia tak, ako je vymedzená v § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, nedošlo.

Vyslovil, že žalovaný a ani vlastníci bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome sa v žiadnom prípade nemohli na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatiť tým, že by jej „vlastnícke konto“ bolo doťažené neoprávnenými položkami zahŕňajúcimi napr. trovy právneho zastúpenia v sporoch vedených so žalobkyňou. K bezdôvodnému obohateniu nedochádza vtedy, ak jeden subjekt vyúčtuje druhému subjektu akúkoľvek službu alebo tovar bez toho, aby tu existoval právny dôvod na ich úhradu. Nárok na bezdôvodné obohatenie vzniká až vtedy, ak dôjde k ich úhrade. K bezdôvodnému obohateniu sa na úkor žalobkyne by tak mohlo dôjsť iba vtedy, ak by žalobkyňa tieto neoprávnené náklady aj skutočne uhradila. Žalovaný v priebehu celého konania popieral, že by žalobkyňa účtované trovy právneho zastúpenia skutočne uhradila, resp., že by akákoľvek jej platba, či už by išlo o platbu do fondu prevádzky, údržby a opráv alebo platbu za služby a plnenia spojené s užívaním jej bytu bola započítaná na úhradu týchto nákladov. Napriek tomu, že žalobca úhradu žalovanej sumy popieral, žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz (výpisy z účtu, pokladničné doklady), z ktorého by bolo možné odvodiť, že skutočné úhrady žalobkyne za platby do fondu prevádzky, údržby a opráv alebo za náklady spojené s užívaním jej bytu, sú vyššie ako tie, čo sú uvádzané vo vyúčtovaniach nákladov, prehľadoch platieb a výpisoch z účtov vlastníkov. Práve z jednotlivých vyúčtovaní, a to vrátane vyúčtovania za rok 2017 je zrejmé, že žalobkyňa neuhradila všetky položky, ktoré jej boli účtované a žiadna z jej platieb nebola na úhradu sumy, ktorej vydania sa domáha započítaná.

11. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v súlade s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu sa zaoberal aj žalovaným namietanou otázkou jeho pasívnej legitímácie na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie strany sporu v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní.

Strana sporu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil. Uviedol, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov nevyplýva, že by bol žalovaný nositeľom hmotnoprávnej povinnosti vydať žalobcovi ním uplatnený nárok. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamieta. Už zo samotných skutkových tvrdení žalobkyne, ako aj z ňou predložených listinných dôkazov ustálil jednoznačne záver o neexistencii pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného. Na základe uvedených skutočností, ako aj citovaných zákonných ustanovení súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je nedôvodná a nemá oporu v zákone.

12. O nároku na náhradu trov konania v súlade s § 396 aj o trovách odvolacieho konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania podľa pomeru jeho úspechu vo veci, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

13. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobkyňa a žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie alebo zmeniť a žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť jej sumu 650,02 Eur a priznať jej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolanie podala z dôvodov ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), g), h) CSP. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nepovažovala za správny, nakoľko súd prvej inštancie zvolil podľa jej názoru nesprávny procesný postup. V prvom rade ignoroval názor odvolacieho súdu a v konaní sa nepridržiaval právnych záverov odvolacieho súdu. Súd prvej inštancie nevykonal navrhovaný dôkaz z jej strany a tiež v rámci rozhodovania nebral do úvahy všetky vykonané a predložené dôkazy a proces dokazovania nevyhodnotil tak, ako to prezumuje zákon. Vykonané dôkazy nevyhodnotil správne, v dôsledku čoho dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a taktiež napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, čo ho činí nezákonným. Vo svojom rozhodnutí na viacerých miestach uvádza, že nebola naplnená podstata bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalobkyňa sa svojou žalobou domáha vydania bezdôvodného obohatenia tak, ako kvalifikovala danú skutkovú podstatu, rozvádza, že na strane žalovaného nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, pretože žalobkyňa nepredložila nijaký dôkaz, z ktorého by bolo jednoznačne zrejmé, že sumu, ktorej zaplata sa domáha by žalovanému uhradila. Naďalej ignoroval predložené dôkazy o tom, že žalovaný bez relevantného titulu „strhol“ z účtu žalobkyne tvoreného zálohovými platbami sumu presne sa rovnajúcu sume vyúčtovaných trov právneho zastúpenia žalovanému. Rovnako ignoroval fakt, že akékoľvek „úpravy“ účtu žalobkyne v jej prospech učinil až po podaní tejto žaloby, dovtedy sa tomu vehementne bránil. Uviedla, že je vecou súdu, aby v zmysle zásady „iura novit curia“ podal právnu kvalifikáciu uplatňovaného nároku. Pre analýzu právneho vzťahu strán a posúdenie jeho povahy z hľadiska obsahu žaloby na prejednanie a rozhodnutie o nároku, ktorý žalobkyňa vyvodzuje z tohto právneho vzťahu, je tak rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú povahu majú práva a povinnosti strán tvoriace obsah právneho vzťahu (5Cdo/120/2017). Inak povedané, predmet konania (resp. obsah žaloby) nie je tvorený výlučne žalobným návrhom (petitom), ale aj rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja. Na základe žalobného návrhu a opísania skutkového deja možno individualizovať predmet konania. Súd je viazaný petitom žaloby po obsahovej stránke a tento petit je potrebné vykladať v súvislosti so skutkovými tvrdeniami žalobcov v spore. Súd má skúmať celý obsah podanej žaloby, nielen samotný žalobný návrh (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25. novembra. 2020 sp. zn. 7Cdo/268/2019). Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou daného prípadu, ktorú uviedla žalobkyňa vo svojej žalobe. Je vecou a úlohou súdu, aby uplatnený nárok v zmysle predložených skutkových tvrdení a vykonaného dokazovania správne právne kvalifikoval. Na jedinom pojednávaní, ktoré vykonal, ignoroval nielen akékoľvek závery odvolacieho súdu, ale aj všetky procesné úkony a návrhy oboch strán sporu. Nevykonal predbežné posúdenie, neodôvodnil dôvody na nevykonanie navrhovaných dôkazov, nepoložil stranám sporu jedinú otázku... Podľa názoru žalobkyne súd reálne porušil všetky procesné zásady, ktorými je viazaný. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces strany sporu je okrem iného dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čo v sebe taktiež obnáša povinnosť súdu sa v odôvodnení súdneho rozhodnutia

dostatočným spôsobom zaoberať návrhmi na vykonanie dôkazov a dôkazmi. Konajúci súd je teda povinný stranám sporu vo svojom rozhodnutí odôvodniť, akými argumentami sa pri rozhodovaní riadil, o aké právne normy oprel svoje tvrdenia a najmä zhodnotiť všetky dôkazy, ktoré boli v konaní vykonané, každý jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti. Povinnosťou súdu je taktiež uviesť v odôvodnení, ktoré z návrhov na vykonanie dôkazov nevykoná a tiež uvedie dôvod, prečo ten ktorý dôkaz nevykonal. Súd je teda povinný dostatočne zdôvodniť proces dokazovania. Súčasťou odôvodnenia súdneho rozhodnutia by mala byť taktiež povinnosť súdu vyrovnávať sa s argumentmi a návrhmi strán súdneho konania. Iba tým, že súd vo svojom rozhodnutí zareaguje na argumenty strán sporu, dá stranám najavo, že boli vypočutí a že sa ich argumentami zaoberal. Skutočnosť, že dostatočné odôvodnenie je súčasťou práva na spravodlivý proces uviedol aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí sp.zn. 4Co 251/2019 zo dňa 31.7.2020, ktorým Krajský súd, ako súd odvolací zrušil prvoinštančné rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II. sp. zn. 26C/56/2018-211 zo dňa 28.3.2019. Odvolací súd v tomto rozhodnutí uviedol v bode 20, že povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie, v ktorom sa súd zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, súd odníma strane možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať, čím dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces. Je teda podľa žalobkyne zarážajúce, že napriek vyššie uvedenému záveru Krajského súdu v Bratislave, prvoinštančný súd prvej inštancie opätovne zopakoval svoj pôvodný, zjavne nezákonný a nesprávny procesný postup a svoje rozhodnutie stroho odôvodnil s poukazom na zopár vybraných častí procesnej obrany, argumentov a dôkazov. V odôvodnení predmetného rozhodnutia sa nijakým spôsobom nevysporiadal s dôkazmi, ktoré boli v konaní predložené na pojednávaní konanom dňa 19.10.2021 jednak zo strany žalovaného a ani s návrhom na vykonanie dôkazov zo strany žalobkyne, s dôkazmi, na ktoré poukázala žalobkyňa už v predchádzajúcom štádiu konania a súd ich bezdôvodne ignoroval. Uvedený postup opakoval napriek tomu, že zo strany žalobkyne boli dotknuté dôkazy označené ako ťažiskové a žalobkyňa zrozumiteľne uviedla, aké skutočnosti týmito mieni preukázať. Nezaoberal sa námietkami žalobkyne, ktorá v predmetnom konaní produkovala niekoľko podporných dôkazov na preukázanie svojich tvrdení týkajúcich sa duplicitného účtovania položiek za trovy právneho zastúpenia. S predmetnou námietkou sa súd nezaoberal napriek tomu, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí rozporoval tento postup súdu, a to konkrétne v bode 22, avšak konajúci súd tieto nijako nezohľadnil a týmito sa vo svojom rozhodnutí nijako nezaoberal. Prvoinštančný súd si len vybral argumenty, ktoré mu vyhovovali a ostatné nechal bez povšimnutia, s dôkazmi, ktoré svedčia o tom, že žalobkyňa nebola žalovanému reálne dlžná žiadne peniaze za užívanie bytu a služby s tým spojené, s novou dôkaznou situáciou, kedy žalobkyňa predložila dôkazy - 2 právoplatné rozsudky (špecifikované nižšie), svedčiacie o tom, že žalovaný počas niekoľkých rokov nedôvodne účtoval žalobkyni neoprávnene čiastky v rámci vyúčtovania služieb. Týmito platbami bezdôvodne zaťažil konto žalobkyne, ktorej práve z uvedeného dôvodu nevracal preplatky, ktoré jej reálne vznikali, ale neustále evidoval na jej konte nedoplatky, nezaoberal sa existenciou spotrebiteľského vzťahu medzi stranami sporu. Konajúci súd nechal všetky vyššie uvedené dôkazy a argumenty bez povšimnutia a bez akéhokoľvek odôvodnenia, prečo postupoval daným spôsobom. Absolútne neodôvodnil, prečo nevykonal všetky navrhované dôkazy, akým spôsobom sa s vykonanými dôkazmi vysporiadal a ako a prečo zohľadnil len vybrané argumenty strán sporu. Procesný postup konajúceho súdu namietala aj s poukazom na ustanovenie § 181 ods. 2 CSP, v zmysle ktorého: „Po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.“ Namietala, že v zmysle vyššie uvedeného zákonného ustanovenia konajúci súd prvej inštancie vôbec nepostupoval, a to ani v rámci konania, ktoré prebiehalo pred vydaním rozhodnutia odvolacieho súdu a už vôbec na pojednávaní konanom dňa 19.10.2021. Rovnako sa v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie nezaoberal námietkou žalobkyne, ktorá je v postavení spotrebiteľky v uvedenom spore, v danom prípade neprihliadal na skutočnosť, že sa jedná o spotrebiteľský spor v zmysle ustanovenia § 290 CSP. Uviedla, že v zmysle ustanovenia § 295 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. S ohľadom na vyššie uvedené prvoinštančný súd sa ani v minimálnom rozsahu nezaoberal dôkazmi, ktoré boli predložené zo strany žalobkyne a už vôbec nevykonával dôkazy nad rámec tých, ktoré boli navrhnuté žalobkyňou. Konajúci súd len bez náležitého odôvodnenia a preskúmania prijal za preukázané všetky údaje uvádzané žalovaným. Takýmto konaním, resp. nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia, ako aj porušením ustanovení CSP týkajúcich sa postupu súdu, súd prvej inštancie podľa žalobkyne porušil jej právo na spravodlivý proces, pričom skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí absentuje dôkladné odôvodnenie, činí predmetné rozhodnutie

nesprávne a nezákonné, a to najmä s poukazom na skutočnosť, že uvedený postup súdu namietal aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí, ktorého záverom je prvoinštančný súd viazaný.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP žalobkyňa uviedla, že na pojednávaní konanom dňa 19.10.2021 žiadala doplniť dokazovanie výsluchom štatutárneho orgánu spoločnosti KRS, ktorá vykonávala správu bytového domu ešte pred žalovaným a vedela by sa presne vyjadriť a potvrdiť praktiky nedôvodného zaťažovania účtu platbami trov právneho zastúpenia žalovaného. Tento dôkaz by v súčasnosti nabral na úplne inej hodnote aj s ohľadom na fakt, že žalobkyňa všetky vedené spory „vyhrala“ a preukázala pochybenia správcov - predošlého a aj súčasného - žalovaného. Konajúci súd nielenže predmetný dôkaz v konaní nevykonal, vo svojom rozhodnutí ani len neuviedol, z akého dôvodu predmetný návrh na vykonanie dokazovania nevykonal, resp. súd v zmysle ustanovenia § 181 CSP ani len neuviedol, že navrhovaný dôkaz nevykoná, čiže tento zamietla. V zásade súd absolútne odignoroval uvedený návrh žalobkyne. Uviedla, že žalovaný na pojednávaní konanom dňa 19.10.2021 predložil krátkou cestou cca 100 listín, ktoré súd prvej inštancie jej na pojednávaní doručil bez toho, aby mala minimálny priestor na to, aby sa s ich obsahom oboznámila, aby na tieto mohla nejakým spôsobom reagovať, prípadne produkovať ďalšie prostriedky procesnej obrany a navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Predmetným postupom žalovaného, ktorý mal značný časový priestor na to, aby uvedené dôkazy zaslal súdu, ako aj žalobkyňi pred konaním pojednávania a konajúceho súdu, ktorý jej nedal žiaden priestor na to, aby na uvedené reagovala došlo k porušeniu procesných pravidiel v zmysle CSP. Túto skutočnosť žalobkyňa namietala aj priamo na pojednávaní. Žalobkyňa namietala, že na jedinom uskutočnenom pojednávaní po vrátení veci súd prvej inštancie nevykonal žiaden z navrhovaných dôkazov, či už tých, ktoré navrhovala, alebo tých, ktoré navrhoval žalovaný. Vo svojom odôvodnení sa s týmito návrhmi nijako nevysporiadal, čo podľa žalobkyne zakladá odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) CSP. Dôkazná situácia týkajúca sa bytu žalobkyne sa od vydania posledného rozhodnutia vo veci samej, značne zmenila, na čo poukazovala aj na pojednávaní konanom dňa 19.10.2021. Od vydania rozhodnutia, ktoré bolo na základe rozhodnutia odvolacieho súdu zrušené, došlo k vydaniu rozhodnutia Okresným súdom Bratislava IV sp.zn. 12C/299/2009 zo dňa 5.12.2018, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/182/2019 zo dňa 26.5.2020, ktorým zamietol žalobu spoločnosti VSD s.r.o., a teda dal za pravdu žalobkyňi, že nemá žiaden dlh za služby spojené s užívaním bytu a ani vo FÚaO. Rovnaká situácia nastala aj v druhom prebiehajúcom súdnom konaní, v ktorom Okresný súd Bratislava IV zamietol žalobu spoločnosti VSD s.r.o. na základe rozhodnutia sp.zn. 11C/172/2014 zo dňa 16.7.2019, pričom rovnako aj toto rozhodnutie bolo potvrdené na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave rozhodnutím sp.zn. 7Co/265/2019 zo dňa 25.11.2020. Ak by teda súd skutočne vykonal dokazovanie, aspoň v minimálnom rozsahu zistil by, že žalobkyňa nebola nikdy dlžníkom v tomto bytovom dome, tak ako ju za dlžníka nedôvodne vedie a prezentoval žalovaný od roku 2009, až po súčasnosť. Žalovaný ani k dnešnému dňu neupravil jej konto a toto neustále vedie v mínuse. Aj toto jednoznačne svedčí o tom, že žalovaný si svoje povinnosti správcu nevykonáva v súlade so zákonom a zmluvou, pričom neustále porušuje zákon, zmluvu o výkone správy, ako aj rozhodnutia vlastníkov. Vytýkala súdu prvej inštancie, že sa uvedenými argumentami vôbec nezaoberal a nevykonal dokazovanie za účelom zistenia aktuálneho stavu konta žalobkyne, ani za účelom predloženia predmetných súdnych rozhodnutí, z ktorých by bolo zrejmé, že žalovaný porušením svojich povinností zapríčinil pretrvávajúce problémy s vykurovaním v byte žalobkyne a napriek vedomému porušovaniu svojich povinností pri výkone správy bytového domu inicioval súdne konania voči nej, čím sa snažil od nej získať finančné prostriedky, na ktoré nemal nijaký nárok. Na základe predmetných súdnych konaní vznikali žalovanému finančné náklady na právne zastupovanie, ktoré doťažoval do konta žalobkyne, a to duplicitne. Vyššie uvedeným sa však konajúci súd absolútne nezaoberal. Nevykonaním žiadnych z vyššie uvedených dôkazov, spôsobil konajúci súd vadu konania, ktorá zakladá dôvod na podanie odvolania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) CSP.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP žalobkyňa uviedla, že prvoinštančný súd v bode 18. svojho rozhodnutia poukázal na to, že: „...z listinných dokladov a to vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu, ako aj informácie o platbách a predpisoch pre vlastníka, v ktorých žalovaný účtuje predpísané a poskytnuté úhrady od jednotlivých vlastníkov, je zrejmé, že žalobca nikdy žalovaným vyúčtované trovy právneho zastúpenia neuhradil. Žalovaný zároveň nikdy nezapočítal na úhradu týchto trov právneho zastúpenia akékoľvek platby od žalobcu a tieto účtoval, až do vyhotovenia zúčtovania predpísaných a poskytnutých úhrad k 31.12.2018, v ktorých už túto sumu ako jednu z položiek dokonca vôbec neuvádza.“ Opätovne, tak ako na túto skutočnosť poukazovala aj pri odvolaní zo dňa 26.5.2019, nakoľko rovnaký záver uviedol konajúci súd aj v rozhodnutí zo dňa 28.3.2019, žalobkyňa poukázala na to, že v napadnutom rozhodnutí, súd prvej inštancie znovu len konštatuje, že žalobkyňa údajne nikdy

žalovaným vyúčtované trovy právneho zastúpenia neuhradila a zároveň žalovaný nikdy nezapočítal na úhradu týchto trov právneho zastúpenia akékoľvek platby od žalobkyne. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uvádza, že tento záver vyplýva z listinných dokladov, a to z vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu, ako aj z informácie o platbách a predpisoch. Napriek právnemu názoru odvolacieho súdu, opätovne bez náležitého hodnotenia jednotlivých dôkazov, si len osvojil tvrdenia žalovaného, ktorý tieto použil na svoju obranu. Preto mala žalobkyňa za to, že predmetné rozhodnutie jednoznačne trpí vadou, nakoľko nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Prvoinštančný súd sa nijakým spôsobom nezaoberal právnym záverom Krajského súdu v Bratislave a jeho závery úplne odignoroval, nakoľko sa opätovne nevysporiadal s námietkou žalobkyne a k tomu predloženými písomnými dôkazmi, ktorými poukazovala na skutočnosť, že žalovaný doťažoval jej konto duplicitne, a to samostatnými položkami trov právneho zastúpenia, ale dokonca o tieto platby súčasne aj navýšil fond údržby a opráv (ďalej len ako „FÚaO“). Na túto skutočnosť žalobkyňa poukázala a súčasne svoje tvrdenie doložila listinnými dôkazmi, ktoré produkoval samotný žalovaný. Okrem iného túto skutočnosť doznal aj sám žalovaný tým, že po začatí konania formálne upravil konto žalobkyne tak, že jej položky doťažovania za trovy právneho zastúpenia už vo vlastníckom konte neuvádzal ako mínusové, nakoľko takýto postup ostatní vlastníci bytov a nebytových priestorov neschválili. Uvedenou skutočnosťou sám žalovaný doznal oprávnenosť žalovaného nároku, keďže uvedený úkon vykonal až po začatí konania, čo pred samotným podaním žaloby vehementne odmietal a tvrdil, že na toto mal nárok. Čo sa týka duplicitného doťažovania trov právneho zastúpenia sa v plnom rozsahu sa žalobkyňa odvolávala na všetky tvrdenia uvedené v odvolaní zo dňa 26.5.2019. Poukázala na to, že v hlavnom vyúčtovaní za rok 2017 zo dňa 17.5.2018 na 1 str. v tabuľke - Sumár nákladov je v položke FÚaO v časti predpis aj v časti náklad žalobkyne uvedená rovnaká suma (vo výške 1.282,18 Eur), čo je absolútne alogické a nesprávne a v rozpore so zmluvou o výkone správy, ktorá toto presne upravuje, ako aj na výpočet výšky predpisu a príspevok každého vlastníka bytu v predmetnom bytovom dome, ktorý sú vlastníci povinní uhrádzať do FÚaO v zmysle čl. V. bod 3 Zmluvy o výkone správy zo dňa 25.4.2013. Žalobkyňa mala za to, že v konaní preukázala, že žalovaný „doťažoval“ jej konto samostatnými položkami o trovy právneho zastúpenia tak, ako tieto boli uvedené v listinnom dôkaze: Informácia o predpisoch a platbách zo dňa 26.2.2018. Zároveň žalobkyňa poukázala na to, že do hlavného vyúčtovania za rok 2017 k predpisovým platbám k FÚaO, ako aj k nákladom pripočítal žalovaný sumu za trovy právneho zastúpenia. Skutočnosť, že takto žalovaný postupoval štandardne, potvrdil sám písomne vo svojom liste zo dňa 7.10.2015. Aj na túto skutočnosť poukázala, ale konajúci súd sa ňou nezaoberal a nijakým spôsobom sa s ňou nevysporiadal, a to aj napriek tomu, že na tento nedostatok odôvodnenia poukázal aj odvolací súd. V uvedenej časti záverov prvoinštančného súdu tento absolútne odignoroval doložené písomné dôkazy žalobkyne, ale aj vyúčtovania doložené samotným žalovaným, vyjadrenia a námietky žalobkyne k tomu, aby žalovaný predložil uznesenie - hlasovanie vlastníkov domu o tom, že ním sfňhané sumy sú takto jej na ťarchu doťažované na základe riadneho uznesenia a v súlade so zákonom a zmluvou o správe - do dnešného dňa nič také nepredložil, lebo nič také neexistuje, argumenty žalobkyne, že nemôže byť logicky a samozrejme v absolútnom rozpore s ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa ona sama zaťažovaná nielen vlastnými nákladmi na svoju právnu obranu v spore, kedy je zjavné, že jej práva poškodzuje správca, ktorý jej účtuje aj jeho trovy jeho právneho zastúpenia v konaní, kde sa ona len bráni bezpráviu spôsobenému práve samotným správcem. Samotný žalovaný až po začatí sporu „odťažil“ konto žalobkyne o žalovanú sumu (čím podľa názoru žalobkyne už v danom štádiu uznal oprávnenosť podanej žaloby). Z veľmi zjednodušeného „odôvodnenia“ súdu akoby vyplývalo, že tento odmieta vidieť tú skutočnosť, že žalobkyňa platila mesačné platby do fondu údržby a opráv, na ktorom by jej reálne vznikali preplatky, ak by si voči tomuto jej účtu neoprávnene neuplatňoval a nezapočítaval žalovaný jeho náklady na právne zastúpenie v sporoch vedených so žalobkyňou. Stále sa jednalo bez sporu o prostriedky patriace práve žalobkyne a táto ich bez sporu uhradila na účet FÚaO. Skutočnosť, že žalovaný síce nie je vlastníkom financií, s ktorými hospodári na účte vlastníkov bytov, je však zodpovedný za to, akým spôsobom hospodári, za vyúčtovania aké činí a predkladá a rovnako je jediným oprávneným subjektom, ktorý s predmetným účtom disponuje a nakladá. Je teda nepochybné, že bolo nutné v tomto prípade ako subjekt žaloby poňať práve žalovaného, keďže tento jediný spôsobil nepriaznivú situáciu žalobkyne a v dôsledku porušenia zákona a zmluvy, ktorá viaže práve žalovaného jej tento bezdôvodne účtoval a sfňhal čiastky, na ktoré nemal právo, ani žiaden titul. Rovnako jedine žalovaný je oprávnený žalobkyne z predmetného účtu neoprávnene zadržované, alebo účtované plnenia vrátiť. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí nijako nezaoberal skutočnosťou, že žalovaný doťažoval konto žalobkyne, bez toho, aby mal na takýto postup akýkoľvek súhlas vlastníkov bytov, alebo by takýto postup bol v súlade so zmluvou. Žalovaný počas celého súdneho konania nepravdivo uvádzal, že doťažovanie vykonával so súhlasom vlastníkov bytov. Do konania predložil e-mailovú komunikáciu so zástupcami

vlastníkov bytov, ktorí údajne takýto postup schválili, avšak na schvaľovanie predmetných krokov, a teda doťažovanie vlastníckeho konta žalobkyne nemali zástupcovia vlastníkov žiadne kompetencie. Rozhodnúť, resp. schváliť takýto postup mohli len samotní vlastníci bytov, a to hlasovaním na schôdzi vlastníkov. Súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil ani fakt, že žalovaný až po podaní žaloby a vznesení námietky absencie titulu inicioval schôdzu vlastníkov bytov v dome, aby títo dodatočne hlasovaním „zlegalizovali“ postup správcu-žalovaného. To sa však nestalo, pokus žalovaného skončil bezúspešne. Už z takéhoto postupu žalovaného musí byť jednoznačne zrejmé, že postupoval v rozpore so svojimi oprávneniami, so zmluvou, ako aj v rozpore s rozhodnutím vlastníkov a dokonca si tejto skutočnosti bol žalovaný absolútne vedomý. Ak by žalovaný viedol vlastnícke konto žalobkyne tak, ako v skutočnosti mal, výsledkom týchto zúčtovaní by bol preplatok, ktorý však žalobkyni nikdy vyplatený nebol, pretože jej konto doťažovali položky za trovy právneho zastúpenia a taktiež nedôvodné navýšená nákladová položka FÚaO. Tieto skutočnosti by konajúci súd zistil len v prípade, ak by proces dokazovania viedol za účelom skutočného zistenia skutkového stavu veci.

Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie v bode 21 rozhodnutia, že žalovaný nie je pasívne vecne legitimovaným v tomto spore, uvedený názor o neexistencii pasívnej vecnej legitímácie žalovaného žalobkyňa rozporovala a popierala, a to aj s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9Co/471/2012, ako aj Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 38Cb/138/2010 zo dňa 28.6.2021, v ktorom súd uviedol: „Žalovaný ako správca spravoval účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dotknutom dome, vykonával rozúčtovanie nákladov, disponoval s prostriedkami vlastníkov bytov a nebytových priestorov na účtoch. Žalovaný bol v zmluvnom vzťahu s dodávateľmi energií a fakturované služby ďalej rozúčtoval. Nastupuje teda jeho zodpovednosť za správnosť tohto rozúčtovania (obdobne viď rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9Co/471/2012).“ V zmysle záverov vyššie uvedeného súdneho rozhodnutia mala za zrejmé, že žalovaný v tomto konaní je pasívne legitimovaným subjektom, nakoľko vykonával rozúčtovanie nákladov na byt, na ktoré vlastníci bytov nemali nijaký dosah, a teda je zodpovednosťou žalovaného ako správcu, či je uvedené vyúčtovanie vykonané správne a v súlade so skutočnosťou, zákonom a zmluvou o výkone správy. Výlučne žalovaný ako správca, môže byť zodpovedný za to, že „umelo navyšoval“ do predpisu FÚaO, a teda vyúčtovanie vykonával nesprávne a v rozpore so zmluvou, žalovaný ako správca doťažoval konto žalobkyne absolútne svojvoľne bez akejkoľvek opory v rozhodnutí vlastníkov bytov. V dôsledku nesprávneho vykonávania povinností žalovaného ako správcu, tento inicioval voči žalobkyni súdne konania o zaplatenie dlžnej čiastky, ktorú žalobkyňa reálne nikdy nedĺžila, pričom s uvedeným konaním vznikli náklady na trovy právneho zastúpenia, ktoré by bez zavinenia žalovaného ako správcu, ktorý nesprávne vykonával svoje povinnosti, nikdy vlastníkom bytov nevznikli, o nesprávnosti a nedôvodnosti postupu správcu bolo už rozhodnuté v dvoch právoplatne skončených konaniach na Krajskom súde Bratislava - táto skutočnosť je teda skutočnosťou, ktorá prestala byť tvrdením žalobkyne, ako tomu bolo pri podaní tejto žaloby, ale stala sa faktom. Len žalovaný disponoval s účtom vlastníkov bytov a s ich vlastníckymi kontami a on ako jediný mohol vykonať nápravu postupu, ktorý zvolil, žalovaný doťažovanie a navyšovanie fondu vykonával svojvoľne bez opory v zmluve alebo v rozhodnutí vlastníkov, a teda nie je možné žalovať ostatných vlastníkov bytov a nebytových priestorov za niečo, o čom ani len nemohli tušiť, že žalovaný ako správca vykonáva. Keďže podľa žalobkyne súd prvej inštancie riadnym spôsobom nevykonal dokazovanie, musel dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam.

K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP žalobkyňa uviedla, že na poslednom vykonanom pojednávaní dňa 19.10.2021 navrhla vykonanie dôkazov, ku ktorým súd prvej inštancie neprihliadol a zároveň ani neodôvodnil prečo. Považovala navrhované dôkazy za veľmi dôležité, resp. preukazujúce pravdivosť jej tvrdení. Za závažné procesné porušenie považovala žalobkyňa skutočnosť, že sa súd prvej inštancie neoboznámil a nezohľadnil výsledky súdnych konaní o plnenie, kde bol žalovaný v pozícii žalobcu. Uvedené konania sa pomerne podrobne aj vo svojich odôvodneniach zaoberajú konaním žalovaného a jeho nesprávnymi postupmi účtovania a zúčtovania na vlastníckom konte žalobkyne v tomto spore. Z uvedených rozhodnutí by následne bolo zrejmé v spojení s dôkazmi predloženými v tomto konaní, že účet žalobkyne nemal byť nikdy „v mínuse“ a na žalobkyňu nebol dôvod nahliadať ako na neplatičku, ako to s obľubou zdôrazňoval žalovaný. Výsluchom predchádzajúceho správcu, ktorý ako dôkaz navrhla žalobkyňa mienila preukázať práve to, že po tom, ako bol tento oboznámený s výsledkom konaní voči žalobkyni samotný poukázal na to, čo bolo potrebné spraviť na jej účte a označil svoje postupy, v ktorých žalovaný pokračoval a pokračuje za nesprávne a poškodzujúce práva žalobkyne. Vzhľadom na uvedený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP poukázala žalobkyňa na skutočnosť, že žalovaný doťažoval jej konto z toho istého titulu dvakrát, a to jednak samotným navýšením platieb do FÚaO (o žalovanú sumu vo výške 650,02 EUR) ako aj jednotlivými položkami za právne služby podľa sumárneho vyúčtovania (ich súčet predstavuje taktiež žalovanú sumu), ktoré vyplýva z listinného

dôkazu: informácia o predpisoch a platbách. V zmysle predložených dôkazov, ako aj tvrdení, ktoré doznal sám žalovaný mala za zrejmé, že až po podaní predmetnej žaloby sa v predmetnom bytovom dome konala dňa 26.9.2018 schôdza vlastníkov bytov, na ktorej sa žalovaný správca snažil dosiahnuť súhlas vlastníkov s doťažovaním vlastníckeho konta, ktoré do tohto času vykonával svojvoľne bez súhlasu vlastníkov bytov a nebytových priestorov, a teda chcel dodatočne a spätne „zlegalizovať“ svoje konanie. Nakoľko vlastníci bytov a nebytových priestorov takýto postup neschválili, žalovaný následne všetky samostatne vedené položky za právne služby vo vyúčtovaní „škrtol“ a o tieto ponížil „dlh“ žalobkyne. Žalovaný teda preukázateľne až v dôsledku podanej žaloby upravil konto žalobkyne tak, že samostatné položky doťažovania právnych služieb nevedie, avšak v rámci vyúčtovania účtu FÚaO konkrétneho bytu žalobkyne toto nebolo upravené a zahŕňa v sebe predmetné položky, resp. ich súčet = 650,02 Eur. Ak by sa žalobkyňa nedomáhala zaplatenia sumy vo výške 650,02 Eur cestou súdu, žalovaný by neprestal ani len s doťažovaním konta žalobkyne samostatnými položkami doťaženia a neustále by porušoval zmluvu. Márne sa snažila niekoľko rokov zjednať nápravu a „donútiť“ správcu, aby postupoval v zmysle zmluvy a príslušného zákona. Do podania žaloby však toto bolo bez odozvy. Ak položky už vo vyúčtovaní nefigurujú, k tomuto došlo až po podaní žaloby. Žalobkyňa namietala postup súdu prvej inštancie, že napriek tomu, že žalovaný preukázateľne pre žalobkyňu „vyškrtal“ položky doťaženia vo výpise položiek a prestal si uplatňovať voči nej žalovanú sumu až po začatí konania na súde, čím doznal, že si bol vedomý svojho protiprávneho konania, túto skutočnosť konajúci súd nezohľadnil ani len vo výroku týkajúceho sa náhrady trov konania. Alternatívne túto skutočnosť mal zohľadniť v rámci právnej kvalifikácie daného prípadu. Konštatovala, že z ustálenej judikatúry sú obdobné prípady posudzované tak, že vzhľadom na vyššie uvedenú skutočnosť je nutné posúdiť podanie žaloby ako dôvodné, čo sa odrazí minimálne vo veci priznania náhrady trov konania procesným stranám. Dôvodnosť podania žaloby sa pritom posudzuje procesne. Nerozhoduje, aký by bol výsledok konania, ale to, že žalovaný od protiprávneho konania upustil, len v dôsledku podania žaloby. Ak konajúci súd vyhodnotil potrebu zamietnuť žalobu z dôvodu, že žalovaný prestal účtovať položky dcv oťaženia vo vlastníckom konte žalobkyne, aj keď bez prihliadnutia na skutočnosť, že naďalej túto položku účtuje vo FÚaO mala za zrejmé, že žaloba zo strany žalobkyne bola podaná dôvodne a ak by nebola z jej strany podaná, by nedosiahla by ani to. Preto si dovoľujeme poukázať na ust. § 256 CSP, podľa ktorého „ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.“ Žalobkyňa objektívne vyčerpala všetky možnosti a okrem podania žaloby neexistuje iný inštitút, ktorým by „donútila“ správcu, ak to neučiní dobrovoľne zjednať nápravu. Predložila súdu všetky listiny, ktorými sa domáhala nápravy a zamedzeniu ďalšieho doťažovania jej osobného konta, pričom konajúci súd tieto nijako nezohľadnil, no najmä nevyhodnotil a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa s nimi vôbec nezaoberal. Žalobkyňa mala snahu predmetný spor vyriešiť mimosúdnou cestou, ale bezúspešne. S poukazom na ust. § 255 CSP uviedla, že zásada úspechu vo veci charakteristická pre sporové konania sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré úspešnej strane vznikli. Strana by mohla súdnemu konaniu predísť tým, že by mimosúadne vyriešili spor. Druhá strana bude potom škodná tým, že nepristúpila na dohodu a tým spôsobila vznik trov sebe aj druhej strane. Pomer úspechu je základným meradlom pre nárok na náhradu trov. Ak žiadna zo strán nemala v spore plný úspech, má každá z nich úspech čiastočný, t.j. každá zo strán sporu je sčasti úspešná a sčasti neúspešná. Vo všeobecnosti platí, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. Pomerné rozdelenie trov je odrazom reálneho výsledku sporu. Ak by úspech strán v spore bol rovnaký - náhrada sa neprizná nikomu. Bola toho názoru, že v spore rozhodne dosiahla úspech v tom, že žalovaný upravil svoje vyúčtovanie o výšku žalovanej sumy, čo nevedela dosiahnuť žiadnym iným spôsobom. Túto skutočnosť konajúci súd vôbec nezohľadnil. Rozhodne nemožno podľa žalobkyne hovoriť, že by bola v spore bola neúspešná. Na túto skutočnosť konajúci súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania neprihliadol a túto nezohľadnil, napriek tomu, že žalobkyňa preukázala, že o dosiahnutie tohto stavu sa reálne snažila už niekoľko rokov, ale bezúspešne.

14. Žalovaný vo svojom vyjadrení podanom prostredníctvom svojej právnej zástupkyne k odvolaniu žalobkyne uviedol, že súd prvej inštancie založil svoj rozsudok, ktorým zamietol žalobu žalobkyne na záveroch o neexistencii pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, pričom v rozsudku uviedol (bod 21 rozsudku): „Vecná legitímácia vyjadruje postavenie strany sporu v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Strana sporu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu

zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil. Tu súd považuje za potrebné uviesť, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov nevyplýva, že by bol žalovaný nositeľom hmotnoprávnej povinnosti vydať žalobcovi ním uplatnený nárok. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdených povinností na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán sporu nenamieta. Už zo samotných skutkových tvrdení žalobcu, ako aj z ním predložených listinných dôkazov je možné jednoznačne ustáliť záver o neexistencii pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného.“ S ohľadom na vyššie uvedené, žalovaný už od počiatku konania namietal neexistenciu pasívnej vecnej legitímácie na jeho strane, keď tvrdil že neexistuje žiaden právny vzťah medzi žalobkyňou a spoločnosťou VSD, s.r.o. (žalovaný), z ktorého by vyplývala povinnosť zaplatiť žalobný nárok. Súčasne žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, keď predloženými listinnými dôkazmi riadne nepreukázala pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v tomto súdnom konaní. Žalovaný poukázal na to, že aj z tvrdení a dôkazov predložených samotnou žalobkyňou v konaní naopak jednoznačne vyplýva, že žalovaný nemôže a nie je v tomto konaní pasívne vecne legitímovaným subjektom. Žalovaný sa teda plne stotožňuje s vyššie uvedenými závermi súdu o neexistencii pasívnej vecnej legitímácie na jeho strane a má za to, že na základe uvedeného je žaloba žalobcu nedôvodná a nemá oporu v zákone. Keďže súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie, ktorým žalobu žalobkyne zamietol, najmä na záveroch o neexistencii pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto konaní, stotožnil sa s jeho závermi a má za to, že odvolacie dôvody, ktorými žalobkyňa napáda rozsudok súdu prvej inštancie, sú nedôvodné a že jeho rozsudok netrpí žalobkyňou uvádzanými vadami, a teda odvolanie žalobkyne považoval za nedôvodné. Žalovaný sa aj napriek tomu, že sa plne stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o neexistencii jeho pasívnej vecnej legitímácii v tomto konaní, vyjadril sa aj k ďalším odvolacím námietkam žalobkyne. Mal za to, že súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal s odôvodnením rozsudku, riadne sa vysporiadal aj s právnym názorom odvolacieho súdu v zmysle uznesenia č.k. 4Co/251/2019- 297 zo dňa 31.7.2020 (ktorým odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu č.k. 26C/56/2018-211 zo dňa 28.3.2019). Nakoľko súd prvej inštancie vyhodnotil neexistenciu pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného, nebol ďalej povinný zaoberať sa pre konanie nepodstatnými skutočnosťami, resp. v predmetnom odôvodnení rozsudku nebol povinný vysporiadať sa podrobne so všetkými žalobkyňou požadovanými skutočnosťami, ale iba so skutočnosťami podstatnými a významnými pre konanie. Bol toho názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, že žalovaný nie je pasívne vecne legitímovaný v tomto konaní. Súčasne žalobkyňa v konaní ani nenavrholala vykonať dôkazy, ktorými by mohlo dôjsť k preukázaniu pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v tomto konaní, a teda nebol ďalej povinný vykonať ďalšie dôkazy navrhnuté žalobkyňou, navyše by to bolo po skutkových zisteniach súdu a vykonanom dokazovaní o neexistencii pasívnej vecnej legitímácie konania, aj v rozpore so zásadou hospodárnosti. Akékoľvek ďalšie dokazovanie iných tvrdení žalobkyne by nemalo vplyv na výsledok konania, nakoľko neexistencia pasívnej vecnej legitímácie je sama o sebe postačujúca na prijatie záveru o zamietnutí žaloby, a teda aj odôvodnenie rozhodnutia súdu zamerané najmä na odôvodnenie prijatia záveru práve v tomto rozsahu je postačujúce. Zo záverov súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a žiadnym spôsobom nepreukázala splnenie zákonných predpokladov bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“), ktorými sú: získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Tieto závery navyše potvrdzuje aj súd prvej inštancie v rozsudku (bod 19 rozsudku): „Nakoľko zo strany žalovanej nedošlo nikdy k úhrade trov právneho zastúpenia, žalovaný od nej nikdy žiadnu takúto úhradu neprijal, k naplneniu skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia tak, ako je vymedzená v § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka nedošlo.“ Poukázal tiež na jeho závery (bod 20 rozsudku): „Žalovaný a ani vlastníci bytov a nebytových priestorov v predmetnom bytovom dome sa v žiadnom prípade nemohli na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatiť tým, že by jej „vlastnícke konto“ bolo doťažené neoprávnenými položkami Zahŕňajúcimi napr. trovy právneho zastúpenia v sporoch vedených so žalobkyňou. K bezdôvodnému obohateniu sa nedochádza vtedy, ak jeden subjekt vyúčtuje druhému subjektu akákoľvek službu alebo tovar bez toho, aby tu existoval právny dôvod na ich úhradu. Nárok na bezdôvodné obohatenie vzniká až vtedy, ak dôjde k ich úhrade. K bezdôvodnému obohateniu sa na úkor žalobkyne by tak mohlo dôjsť iba vtedy, ak by žalobkyňa tieto neoprávnené náklady aj skutočne uhradila.

Žalovaný v priebehu celého konania popieral, že by žalobkyňa účtované trovy právneho zastúpenia skutočne uhradila, resp., že by akákoľvek jej platba, či už by išlo o platbu do fondu prevádzky, údržby a opráv alebo platbu za služby a plnenia spojené s užívaním jej bytu bola započítaná na úhradu týchto nákladov. Napriek tomu, ý žalobca úhradu Žalovanej sumy popieral žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz (výpisy z účtu, pokladničné doklady), z ktorého by bolo možné odvodiť, že skutočné úhrady žalobkyne za platby do fondu prevádzky, údržby a opráv alebo za náklady spojené s užívaním jej bytu, sú vyššie ako tie, čo sú uvádzané vo vyúčtovaniach nákladov, prehľadoch platieb a výpisoch z účtov vlastníkov. Práve z jednotlivých vyúčtovaní a to vrátane vyúčtovania za rok 2017 je zrejmé, že žalobkyňa neuhradila všetky položky, ktoré jej boli účtované a žiadna z jej platieb nebola na úhradu sumy, ktorej vydania sa domáha započítaná.“ Žalovaný sa stotožnil s vyššie uvedeným právnymi názormi súdu prvej inštancie, nakoľko počas konania pred súdom opakovane namietal tvrdenia žalobkyne o tom, že by výšku trov právneho zastúpenia duplicitne účtoval. Na preukázanie a potvrdenie svojich tvrdení napokon predložil na pojednávaní dňa 24.1.2019 doklady preukazujúce skutočnosť, že všetky trovy právneho zastúpenia (ktoré boli účtované, resp. doťažované do konta vlastníka žalobkyne) boli (neskôr v celej výške) preúčtované do nákladov Fondu údržby a opráv vlastníkov bytového domu C. XX, J., a to výlučne na základe rozhodnutia vlastníkov bytov a nebytových priestorov predmetného bytového domu. Stotožnil sa tiež so závermi súdu prvej inštancie, že suma trov právneho zastúpenia vo výške 650,02 Eur nebola zo strany žalobkyne nikdy zaplatená - majetok žalobkyne sa o žalovanú sumu nezmenšil, a majetok žalovaného (ani majetok vlastníkov) sa o predmetnú sumu nezväčšil. Žalobkyňa v konaní teda neuniesla dôkazné bremeno - nepredložila taký dôkaz, ktorý by preukazoval ňou uvádzané tvrdenia, a žalovaný naďalej trval na svojich tvrdeniach o tom, že absolútne neboli naplnené podmienky pre vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňou namietané skutočnosti v jej odvolaní týkajúce sa odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP považoval žalovaný za nedôvodné a nesprávne. K ďalším tvrdeniam žalobkyne, v zmysle ktorých tvrdí, že sa jedná o spotrebiteľský spor (resp. týmito skutočnosťami odôvodňuje existenciu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP) uviedol, že žalobkyňa počas celého konania nepreukázala, že by sa jednalo o spotrebiteľský vzťah medzi ňou a žalovaným v tomto konaní, resp. žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno a skutkovými tvrdeniami a listinnými dôkazmi vôbec nepreukázala existenciu pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, a keďže súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu z dôvodu neexistencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného zamietol, je evidentné, že sa ani nemohlo jednať o spotrebiteľský vzťah, nakoľko žalovaný nie je nositeľom žalobkyňou tvrdenej povinnosti. Rovnako je nutné uviesť, že súd vzťah žalobcu so žalovaným posúdil a tento nebol ani prvostupňovým súdom vyhodnotený ako spotrebiteľský, čo je v súlade s platnou právnou úpravou. V zmysle vyššie uvedeného mal za to, že napadnutý rozsudok netrpí vadami, tak ako uvádza žalobkyňa vo svojom odvolaní a tvrdenia žalobkyne obsiahnuté v jej odvolaní žiadnym spôsobom nepreukazujú a neodôvodňujú jednak existenciu jeho pasívnej vecnej legitímácie v tomto konaní a súčasne rovnako ani nepreukazujú, že žalobkyňa žalovanému skutočne uhradila trovy právneho zastúpenia, ktorých zaplata sa domáha v tomto konaní, a teda, že žalovaný od žalobkyne prijal takúto úhradu a teda k naplneniu skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia tak, ako je vymedzená v § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka nikdy nedošlo, resp. ani nemohlo dôjsť. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval v celom rozsahu za preskúmateľný, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, skutkový stav dôkladne preskúmal a posúdil na základe čoho správne vec právne posúdil. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať mu trovy odvolacieho konania.

15. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) a skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, ktorý nepovažoval za potrebné doplniť, ani znova zopakovať (§ 385 ods.1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a vo veci rozhodol postupom podľa § 378 ods.1 v spojení s § 219 ods. 3 CSP, keď dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

16. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

17. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, riadil sa právnym názorom odvolacieho súdu, uvedenom v rozsudku zo dňa 31. júla 2020 č.k. 4Co/251/2019-297, dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil v súlade s požiadavkami § 220 ods. 2 CSP, s ktorým odôvodnením sa odvolací súd stotožňuje a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP). Odvolacie námietky žalobkyne nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

19. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Či bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nie je nositeľom toho hmotno-právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide.

20. Žalobkyňa svoj nárok z titulu bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, za ktorého označila správcu bytového domu, v ktorom je vlastníčkou bytu, založila na tom skutkovom základe, že pri získaní týchto finančných prostriedkov od nej, žalovaný nepostupoval v súlade so zákonom, resp. v súlade so zmluvou o výkone správy. Žalovaný „doťažil“ jej vlastnícke konto o sumu 650,02 Eur, pozostávajúcu z trov právneho zastupovania žalovaného v súdnych konaniach vedených proti nej. Zrážky, ktoré vykonával v neprospech žalobkyne a o ktoré krátil jednotlivé zálohové platby vykonával výlučne bez tohto, aby mal na takýto postup súhlas vlastníkov, a teda, že by konal v ich mene. Podľa žalobkyne doťažením platieb na jej konto sa jej vytvára dlh na platiach za užívanie bytu.

21. Žalovaný namietal svoju pasívnu legitímáciu v konaní a aj odvolací súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí zo dňa 31. júla 2020 č.k. 4Co/251/2019-297 uložil súdu prvej inštancie okrem iného zaoberať sa otázkou pasívnej legitímácie žalovaného. Predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že svoje rozhodnutie náležite v zmysle ust. § 220 ods. 2 CSP neodôvodnil a nevysporiadal sa v ňom s podstatnými skutočnosťami rozhodujúcimi pre vydanie rozhodnutia. Predovšetkým sa nevysporiadal dostatočne so žalobným nárokom žalobkyne, či u nej došlo k duplicitnému doúčtovaniu a započítaniu sumy predstavujúcej výšku trov právneho zastúpenia v predmetných súdnych konaniach, a ak došlo k duplicitnému doúčtovaniu, a teda zahrnutiu sumy vo výške uvedených trov právneho zastúpenia, či boli žalobkyňou uhradené, teda, či došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a na koho úkor, ak by boli uhradené, kde táto suma bola zahrnutá, či v prospech žalovaného ako správcu alebo do majetku vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktorá skutočnosť je rozhodujúca pre posúdenie pasívnej legitímácie, ktorú žalovaný namietal a s ktorou sa súd prvej inštancie tiež nevysporiadal a nevysporiadal sa s tvrdeniami sporových strán, nimi predloženými dôkazmi, ktoré vo svojom rozhodnutí jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach dôkladne nevyhodnotil, tak ako to predpokladá ust. § 191 ods. 1 CSP.

22. Nedostatky vytknuté odvolacím súdom boli v ďalšom konaní odstránené. Súd prvej inštancie sa vysporiadal s otázkou pasívnej legitímácie žalovaného a dospel k správemu záveru, že v konaní týkajúcom sa daného nároku žalobkyne ňou označený žalovaný nie je vecne pasívne legitimovaný. Zákon č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej ako „BytZ“) definuje viaceré právomoci a oblasť pôsobnosti správcu bytového domu. V dôsledku tohto má správca bytového domu pomerne silné postavenie s tým, že na základe zmluvy o výkone správy a BytZ môže samostatným konaním realizovať všetko to, čo je potrebné k ochrane a zachovaniu zvereného majetku patriaceho vlastníkom bytov a nebytových priestorov, pričom odlišné stanoviská vlastníka bytu alebo nebytového priestoru alebo schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov sú právne bezvýznamné. Majetok

vlastníkov bytov, teda aj finančné prostriedky na účte vlastníkov bytov správca len spravuje, ale nedisponuje s nimi ako s vlastnými prostriedkami. Nie je dôvodná odvolacia námietka žalobkyne v danom prípade ohľadom ňou uplatneného nároku, že výlučne žalovaný ako správca, môže byť zodpovedný za to, že „umelo navyšoval“ do predpisu FÚaO, a teda vyúčtovanie vykonával nesprávne a v rozpore so zmluvou, žalovaný ako správca doťažoval konto žalobkyne absolútne svojvoľne bez akejkoľvek opory v rozhodnutí vlastníkov bytov a že skutočnosť, že žalovaný síce nie je vlastníkom financií, s ktorými hospodári na účte vlastníkov bytov, je však zodpovedný za to, akým spôsobom hospodári, za vyúčtovania aké činí a predkladá a rovnako je jediným oprávneným subjektom, ktorý s predmetným účtom disponuje a nakladá, je teda nepochybné, že bolo nutné v tomto prípade ako subjekt žaloby poňať práve žalovaného, keďže tento jediný spôsobil nepriaznivú situáciu žalobkyne a v dôsledku porušenia zákona a zmluvy, ktorá viaže práve žalovaného jej tento bezdôvodne účtoval a sťahal čiastky, na ktoré nemal právo, ani žiaden titul.

Pre zamietnutie žaloby tak postačilo zistenie o nedostatku vecnej pasívnej legitímácie označeného žalovaného a nebolo potrebné sa už zaoberať vecnými námietkami žalobkyne. Preto odvolacia námietka žalobkyne o nevykonaní ďalšieho dokazovania ňou navrhovaným dôkazom, ako aj ďalšie jej odvolacie námietky boli neopodstatnené. Súd prvej inštancie neignoroval názor odvolacieho súdu, ako mu vytýka žalobkyňa a v konaní sa pridržiaval záverov odvolacieho súdu, v ktorého intenciách postupoval a vo veci správne po právnej i vecnej stránke rozhodol a svoje rozhodnutie aj náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, s jeho odôvodnením sa aj odvolací súd v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP). Správne z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného žalobu žalobkyne zamietol a navyše sa vysporiadal aj otázkou neexistencie bezdôvodného obohatenia uplatňovaného žalobkyňou. Dôvodná nebola ani odvolacia námietka žalobkyne v časti týkajúcej sa trov prvoinštančného konania, nakoľko žaloba žalobkyne bola zamietnutá, čím vznikol nárok na náhradu trov konania žalovanému ako strane úspešnej v konaní v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP.

23. Odvolací súd preto z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 96 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 2 C.s.p. nie je prípustné v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ C.s.p.